

ZUSJE

Eerder verschenen van Camilla Läckberg
bij The House of Books:

Gouden kooi
Zilveren vleugels
Vrouwen zonder genade

Verschenen in de Fjällbacka-reeks:

Ijsprinses
Predikant
Steenhouwer
Zusje
Oorlogskind
Sneeuwstorm en amandelgeur
Zeemeermin
Vuurtorenwachter
Engeleneiland
Leeuwentemmer
Heks

Camilla Läckberg

Zusje

Vertaald uit het Zweeds door
Elina van der Heijden en
Wiveca Jongeneel

the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Nordin Agency, Zweden

Oorspronkelijke titel: *Olycksfågeln*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bokförlaget Forum, Stockholm 2006

© Camilla Läckberg, 2006

© Vertaling uit het Zweeds: Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel,
via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2008

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp: Roald Triebels, Amsterdam

Omslagbeeld: © James Adams

Auteursfoto: © Magnus Ragnvid

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden op copyright van het omslagbeeld te bereiken. Zij die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op deze rechten, kunnen zich tot de uitgever wenden.

ISBN 978 90 443 6156 8

ISBN 978 90 443 6157 5 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Wille en Meja

Wat hij zich het beste herinnerde, was haar parfum. Dat ze in de badkamer bewaarde. Het lila glanzende flesje met de zoete, zware geur. Toen hij volwassen was, had hij net zo lang in een parfumeriewinkel gezocht tot hij precies hetzelfde parfum had gevonden. Hij had moeten lachen toen hij de naam zag: 'Poison'.

Ze spoot het meestal op haar polsen, die ze vervolgens tegen haar hals wreefen, als ze een rok aanhad, ook tegen haar enkels.

Hij vond het zo prachtig. Haar broze, magere polsen die gracieus tegen elkaar wreeven. De geur verspreidde zich om haar heen in de kamer en hij verlangde altijd naar het moment waarop die heel dichtbij kwam, als ze zich vooroverboog en hem kustte. Altijd op zijn mond. Altijd zo vluchtig dat hij zich soms afvroeg of de kus wel echt was geweest, of dat hij het alleen maar had gedroomd.

'Zorg goed voor je zusje,' zei ze altijd als ze meer vliegend dan lopend naar buiten ging.

Hij kon zich nooit herinneren of hij hardop antwoordde, of dat hij alleen maar knikte.

De voorjaarszon scheen door de ramen van het politiebureau in Tanumshede en toonde onbarmhartig hoe vuil die waren. De groezeligheid van de winter lag als een vlies over het glas en Patrik had het gevoel dat hij door datzelfde vlies werd bedekt. Het was een grimmige winter geweest. Het leven met een kind was oneindig veel leuker, maar ook oneindig veel zwaarder dan hij zich had kunnen voorstellen. Hoewel alles inmiddels veel soepeler ging met Maja dan in het begin, was Erica niet tevreden met haar leven als huismoeder. Die wetenschap plaagde Patrik elke seconde en elke minuut die hij op zijn werk doorbracht. En wat er met Anna was gebeurd, had natuurlijk ook een zware last op hun schouders gelegd.

Een klop op de deur onderbrak zijn sombere gedachten.

‘Patrik? Er is een melding binnengekomen over een auto-ongeluk. Een eenzijdig ongeval op de weg naar Sannäs.’

‘Ik kom eraan,’ zei Patrik en hij stond op. ‘Trouwens, zou de opvolger van Ernst vandaag niet beginnen?’

‘Dat klopt,’ antwoordde Annika. ‘Maar het is nog geen acht uur.’

‘Dan neem ik Martin mee. Anders had ik haar meegevraagd, zodat ik haar alvast een beetje op haar gemak kon stellen.’

‘Ik heb nu al medelijden met haar,’ zei Annika.

‘Omdat ze bij mij in de auto mag zitten?’ zei Patrik en hij keek haar gespeeld nijdig aan.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Annika, ‘ik weet toch hoe jij rijdt... Maar serieus, ze zal het niet makkelijk krijgen met Mellberg.’

‘Ik heb haar cv gelezen en op grond daarvan denk ik dat als

iemand hem aankan, het Hanna Kruse wel is. Afgaande op haar goede getuigschriften lijkt ze me een stoere dame.'

'Dan vraag ik me wel af waarom ze hier in Tanumshede wil komen werken...'

'Ja, daar zeg je wat,' zei Patrik terwijl hij zijn jack aantrok. 'Ik moet haar maar vragen of ze aan zelfonderschatting lijdt, aangezien ze bereid is om met een stelletje politieamateurs in een gat te gaan werken waar je helemaal geen carrière kunt maken...' Hij knipoogde naar Annika, die hem zachtjes op zijn schouder sloeg.

'Hè, je weet best dat ik het zo niet bedoelde.'

'Ik weet het, ik plaag je alleen maar... Weet je trouwens nog wat meer over dat ongeluk? Zijn er gewonden? Doden?'

'Volgens degene die belde lijkt er slechts één persoon in de auto te zitten. En die is dood.'

'Shit. Ik ga Martin halen, dan gaan we erheen. Ik denk dat we snel weer terug zijn. Wil jij Hanna rondleiden als ze komt?'

Op hetzelfde moment hoorden ze een vrouwenstem bij de receptie. 'Hallo?'

'Daar zul je haar hebben,' zei Annika en ze haastte zich naar de deur. Patrik, die heel nieuwsgierig was naar de nieuwe vrouwelijke versterking op het bureau, volgde haar.

Hij was verrast toen hij de vrouw zag die bij de receptie op hen stond te wachten. Patrik wist niet goed wat hij had verwacht, iemand die... groter was, misschien. En helemaal niet zo leuk... en blond. Ze stak haar hand eerst uit naar Patrik en daarna naar Annika en zei: 'Hallo, ik ben Hanna Kruse. Ik kom hier vanaf vandaag werken.'

Haar stem beantwoordde meer aan zijn verwachtingen. Vrij diep en met een resolute klank.

Haar handdruk duidde bovendien op vele uren in de sportzaal en Patrik stelde zijn eerste indruk steeds verder bij.

'Patrik Hedström. En dit is Annika Jansson, de ruggengraat van het bureau...'

Hanna glimlachte. 'De vrouwelijke voorpost op deze door mannen gedomineerde plek, als ik het goed heb begrepen. Tot op heden in elk geval.'

Annika begon te lachen. 'Ja, ik moet toegeven dat ik het best pret-

tig vind om wat meer tegenwicht te krijgen tegen alle testosteron binnen deze muren.'

Patrik onderbrak hun gepraat. 'Jullie moeten later maar verder kennismaken. Hanna, er is net een melding binnengekomen van een eenzijdig ongeval met dodelijke afloop. Ik zou je willen vragen er meteen met mij heen te gaan, als je dat goed vindt. Een *kickstart* op je eerste werkdag.'

'Ik vind het prima,' zei Hanna. 'Kan ik mijn tas zolang ergens neerzetten?'

'Ik zet hem wel op je kamer,' antwoordde Annika. 'Dan geef ik je een rondleiding als jullie weer terug zijn.'

'Dank je,' zei Hanna en ze haastte zich achter Patrik aan, die al op weg was naar buiten.

'En, hoe voelt het?' vroeg Patrik toen ze in de politiewagen waren gestapt en richting Sannäs reden.

'Op zich wel goed, maar het is altijd spannend om met een nieuwe baan te beginnen.'

'Je hebt al op heel wat verschillende plekken gewerkt, las ik in je cv,' zei Patrik.

'Ja, dat klopt, ik wil zoveel mogelijk ervaring opdoen,' antwoordde Hanna, terwijl ze nieuwsgierig door het raam naar buiten keek. 'Verschillende delen van Zweden, grotere en kleinere districten, *you name it*. Alles wat mijn ervaring als politieagent kan vergroten.'

'Maar waarom?' vroeg Patrik verder. 'Ik bedoel, wat is je einddoel?'

Hanna glimlachte. Het was een vriendelijke glimlach, die tegelijkertijd enorm gedecideerd was. 'Een leidinggevende functie natuurlijk. Binnen een van de grotere politiedistricten. Ik volg ook allerlei cursussen, verbreed mijn ervaring zoveel mogelijk en werk zo hard ik maar kan.'

'Dat klinkt als een recept voor succes,' zei Patrik met een glimlach, maar de enorme ambitie die hem tegemoet stroomde, bezorgde hem ook een ongemakkelijk gevoel. Dit was iets waaraan hij niet gewend was.

'Ik hoop het,' zei Hanna, terwijl ze naar het langsglijdende landschap bleef kijken. 'En jij dan? Hoe lang werk je al in Tanumshede?'

Tot zijn ergernis hoorde Patrik dat hij nogal beschaamd klonk toen hij antwoordde. 'Eh... sinds ik van de politieacademie kwam.'

'Goh, dat zou ik nooit hebben gekund. Dan heb je het zeker behoorlijk naar je zin? Dat belooft veel goeds voor mijn tijd hier...' Ze lachte en draaide zich naar hem om.

'Ja, zo kun je het wel interpreteren. Maar een groot deel is natuurlijk ook gewoonte en gemakzucht. Ik ben hier opgegroeid en ken Tanumshede als mijn broekzak. Al woon ik hier niet meer. Tegenwoordig woon ik in Fjällbacka.'

'Dat is waar, ik heb gehoord dat je getrouwd bent met Erica Falck! Ik ben dol op haar boeken! Ik bedoel de boeken die over moordzaken gaan, haar biografieën heb ik niet gelezen, moet ik bekennen...'

'Daar hoeft je je niet voor te schamen. Half Zweden schijnt haar laatste boek te hebben gelezen, tenminste als je de verkoopcijfers moet geloven, maar de meeste mensen weten niet eens dat ze vijf biografieën over vrouwelijke Zweedse schrijvers heeft gepubliceerd. Die over Karin Boye verkocht het best, ik geloof dat daar maar liefst tweeduizend exemplaren van over de toonbank zijn gegaan... We zijn trouwens nog niet getrouwd. Maar dat gaat binnenkort gebeuren. Op de zaterdag voor Pinksteren.'

'Gefeliciteerd! Wat leuk, een pinksterbruiloft!'

'Ja, laten we het hopen... Maar als ik eerlijk ben, zou ik het liefst naar Las Vegas vluchten en alle drukte overslaan. Ik had er geen idee van wat er allemaal bij komt kijken als je gaat trouwen.'

Hanna lachte hartelijk. 'Ja, ik snap wat je bedoelt...'

'Jij bent ook getrouwd, zag ik in je papieren. Had jij geen groots kerkelijk huwelijk?'

Een donkere schaduw trok over Hanna's gezicht. Ze wendde snel haar blik af en mompelde zo zachtjes dat Patrik het maar nauwelijks kon verstaan: 'We zijn voor de burgerlijke stand getrouwd. Maar daar moeten we het een ander keertje maar over hebben. Ik geloof dat we er zijn.'

Voor hen lag een auto in de greppel en twee brandweermannen waren bezig een gat in het dak te snijden. Ze haastten zich niet. Na een blik op de voorbank van de verongelukte auto begreep Patrik waarom.

Het was geen toeval dat de bijeenkomst in zijn eigen huis plaatsvond en niet in het gemeentehuis. Na een intensieve renovatie die maanden had geduurd was het huis, of 'de parel', zoals hij het meestal noemde, klaar om bekeken en bewonderd te worden. Het was een van de oudste en grootste huizen in Grebbestad en het had heel wat overredingskracht gekost de vorige eigenaren ertoe te zetten het te verkopen. Ze hadden gezeurd dat het 'familiebezit' was en dat 'het in de familie moest blijven', maar al naar gelang hij zijn bod had verhoogd was het zielige gedoe overgegaan in gemor en vervolgens in een monter gebrom. Die stomme idioten hadden niet eens beseft dat hij beduidend minder had geboden dan hij bereid was geweest te betalen. Waarschijnlijk hadden ze nooit een voet buiten het dorp gezet en hadden ze – in tegenstelling tot iemand die in Stockholm had gewoond en wist hoe het er op de huizenmarkt aan toe ging – geen benul van de waarde van dingen. Nadat de koop was geregeld, had hij zonder met zijn ogen te knippen twee miljoen kronen besteed aan de renovatie van het huis, en nu liet hij trots het eindresultaat zien aan de overige leden van het gemeentebestuur.

'Deze trap hebben we uit Engeland laten komen. Hij past bijzonder goed bij de kenmerkende details van de stijlperiode van het huis. Hij was niet goedkoop, er worden maar vijf van dit soort trappen per jaar gemaakt, maar voor kwaliteit moet je nu eenmaal betalen. En we hebben natuurlijk nauw samengewerkt met het Museum van Bohuslän om de ziel van het huis te behouden. Viveca en ik vinden het heel belangrijk dat huizen met beleid worden gerenoveerd en dat de ziel van het huis bewaard blijft. We hebben trouwens nog een paar exemplaren van het vorige nummer van *Residence* liggen, met een reportage over onze renovatie, en de fotograaf zei dat hij nog nooit zo'n smaakvolle renovatie had gezien. Neem straks gerust een exemplaar mee, dan kunnen jullie het thuis allemaal rustig nalezen. Ik moet er misschien bij zeggen dat *Residence* een tijdschrift is dat alleen exclusieve woningen laat zien; het is geen gewoon woonmagazine waarin Jan en alleman zich mag vertonen.' Hij lachte even om te laten zien hoe absurd de gedachte was dat het huis van hem en zijn vrouw in een dergelijk blad zou voorkomen.

'Goed, laten we gaan zitten, zodat we zaken kunnen doen!' Erling

W. Larson gebaarde naar de grote eettafel, waar de koffie klaarstond. Zijn vrouw had gedekt terwijl hij zijn rondleiding gaf, en nu stond ze bij de tafel te wachten tot iedereen ging zitten. Erling knikte waarderevend naar haar. Ze was goud waard, die kleine Viveca, ze kende haar plaats en was een uitstekende gastvrouw. Misschien een beetje stil, en niet echt bedreven in de kunst van de conversatie, maar liever een vrouw die kon zwijgen dan eentje die te pas en te onpas babbelde, zoals hij meestal zei.

‘En, hoe denken jullie over de mijlpaal waar we het vandaag over gaan hebben?’ Ze waren allemaal gaan zitten en Viveca schonk koffie in de broze, witte kopjes.

‘Ja, je weet hoe ik erover denk,’ zei Uno Brorsson, terwijl hij vier suikerklontjes in zijn koffie deed. Erling keek met afkeer naar hem. Hij begreep mannen niet die niet voor hun lichaam en gezondheid zorgden. Zelf jogde hij elke ochtend tien kilometer en hij had zelfs een paar discrete facelifts ondergaan. Maar dat laatste wist alleen Viveca.

‘Ja, daar heerst geen twijfel over,’ zei Erling, enigszins scherper dan hij had bedoeld. ‘Maar je hebt de kans gehad je mening te geven en omdat we gemeenschappelijk tot dit besluit zijn gekomen, lijkt het mij in elk geval verstandig om de gelederen te sluiten en er het beste van te maken. Het heeft geen enkele zin erover te blijven discussiëren. Het televisieteam arriveert vandaag en ja, jullie kennen mijn mening, persoonlijk vind ik dat dit het beste is dat ons dorp kan overkomen. Je hoeft maar te kijken naar wat het de plaatsen heeft opgeleverd waar de voorgaande seizoenen zich afspeelden. Åmål heeft door Moodyssons film veel aandacht gekregen, maar dat was niets vergeleken met de publiciteit die de realitysoap daarna opleverde. En *Fucking Töreboda* heeft dat dorp echt op de kaart gezet. Stel je voor dat een groot deel van Zweden nu naar *Fucking Tanum* gaat kijken! Dat geeft ons een unieke mogelijkheid om deze kleine uithoek van Zweden van zijn beste kant te laten zien!’

‘Van zijn beste kant,’ snoof Uno. ‘Dronkenschap, seks en gestoorde realitysoapbimbo’s, is dat wat we van Tanumshede willen laten zien?’

‘Nou, het lijkt mij in elk geval allemaal vreselijk spannend!’ zei

Gunilla Kjelling enthousiast met haar te schelle stem terwijl ze Erling stralend aankeek. Ze was dol op hem. Ja, je zou haar zelfs verliefd kunnen noemen, hoewel ze dat nooit zou toegeven. Erling wist dat en misbruikte het om haar steun te krijgen voor zijn voorstellen.

‘Ja, luister naar Gunilla! In die geest zouden we dit project allemaal moeten verwelkomen! We gaan een spannend avontuur tegemoet, het is een kans die we dankbaar moeten grijpen!’ Erling gebruikte zijn enthousiasmerende stem, waar hij als manager van de grote verzekeringsmaatschappij zoveel profijt van had gehad. En waarnaar zowel personeel als bestuur altijd met grote belangstelling had geluisterd. Hij werd altijd nostalgisch als hij aan die hectische jaren dacht. Maar godzijdank had hij zich op tijd teruggetrokken. Hij had zijn welverdiende geld geïncasseerd en afscheid genomen. Voordat de journalisten er lucht van kregen en achter zijn arme collega’s aan gingen alsof het prooidieren waren die geveld en in stukken gehakt moesten worden. Erling had het heel moeilijk gevonden om na zijn hartaanval met vervroegd pensioen te gaan, maar het was de beste beslissing gebleken die hij ooit had genomen.

‘Alsjeblieft, neem wat van de lekkere koffiebroodjes. Ze komen van banketbakker Elg.’ Hij wees naar de schalen met korstgebak en kaneelbolletjes. Iedereen strekte gehoorzaam zijn hand uit en nam van het lekkers. Maar hijzelf niet. Dat hij een hartaanval had gehad terwijl hij zo goed op zijn dieet lette en veel bewoog, had zijn motivatie alleen maar vergroot.

‘Wat gebeurt er bij eventuele vernielingen? Ik heb gehoord dat Töreboda daar veel last van had tijdens het programma. Vergoedt de televisiemaatschappij dat?’

Erling snoof ongeduldig in de richting van de vragensteller. Het jonge hoofd financiën van de gemeente zeurde altijd over details en wilde nooit het grote plaatje zien, *the big picture*, zoals hij zelf altijd zei. Wat wist die snotneus trouwens van economie en financiën? Hij was nog maar net dertig en had waarschijnlijk nooit van zijn leven met zoveel geld te maken gehad als waarover Erling in de goede oude tijd bij de verzekeringsmaatschappij op één dag een beslissing kon nemen. Nee, hij had niet veel op met miezige boekhoudertjes. Hij wendde zich tot het boekhoudertje in kwestie, Erik Bohlin, en zei

met nadruk: ‘Daar hoeven we het nu niet over te hebben. Er zullen beduidend meer toeristen komen die veel geld in het laatje brengen, dus hoeven wij ons niet druk te maken over een paar kapotte ruiten. Bovendien verwacht ik dat de politie alles zal doen om haar loon te verdienen en een oogje in het zeil zal houden.’

Hij liet zijn blik een paar tellen op ieder afzonderlijk rusten. Dat was een techniek waarmee hij vroeger vaak succes had geboekt. Zo ook vandaag. Iedereen keek omlaag en stopte alle vormen van protest diep weg op een plekje waar ze thuishoorden. Ze hadden hun kans gehad, het besluit was democratisch genomen, en vandaag zouden de televisiebussen met de deelnemers Tanumshede binnenrijden.

‘Het komt vast allemaal goed,’ zei Jörn Schuster. Het zat hem nog steeds dwars dat Erling na bijna vijftien jaar de functie van wethouder van hem had overgenomen.

Erling op zijn beurt kon niet begrijpen waarom Jörn in het bestuur wilde blijven. Als hij zelf zo smadelijk zou zijn weggestemd, was hij met de staart tussen de benen afgedropen. Maar als Jörn vernederd en wel wilde aanblijven, dan was dat prima. Het had zo zijn voordelen om de oude vos erbij te hebben, al was hij tegenwoordig figuurlijk gesproken zowel moe als tandeloos. Hij had trouwe aanhangers en die hielden zich rustig zolang ze zagen dat Jörn nog steeds een actieve rol in het bestuur speelde.

‘Goed, dan gaan we ertegenaan. Ik zal het team om één uur persoonlijk verwelkomen, en jullie zijn natuurlijk ook van harte welkom. Anders zien we elkaar donderdag op de reguliere vergadering.’ Hij stond op om aan te geven dat het gezelschap kon vertrekken.

Uno mopperde nog steeds toen hij wegging, maar verder vond Erling dat hij de rijen goed had gesloten. Dit rook naar succes, dat voelde hij aan zijn water.

Tevreden liep hij naar de veranda, waar hij een overwinningssigaar opstak. In de eetkamer ruimde Viveca stilltjes de tafel af.

‘Da da da da.’ Maja zat in haar kinderstoel te brabbelen, terwijl ze tegelijk heel handig de lepel ontweek die Erica in haar mond probeerde te stoppen. Na verschillende pogingen lukte het Erica eindelijk een lepel pap in Maja’s mond te schuiven, maar de vreugde duurde

niet lang want Maja koos dit moment uit om te demonstreren dat ze het geluid van een auto kon nadoen. ‘Brrrrr,’ zei ze met zoveel inlevingsvermogen dat de pap over Erica’s hele gezicht spoot.

‘Rotkind,’ zei Erica vermoeid, maar ze had meteen spijt van haar woordkeuze.

‘Brrrrr,’ zei Maja vrolijk en deze keer kwamen de laatste papresten uit haar mond op de tafel terecht.

‘Otkind,’ zei Adrian, waarop zijn oudere zusje Emma hem boos terechtwees.

‘Je mag geen lelijke woorden zeggen, Adrian!’

‘Maar Ica deed het toch ook?’

‘En toch mag je geen lelijke woorden zeggen, toch, tante Erica, dat mag toch niet?’ Emma plaatste haar handen resoluut in haar zij en keek Erica sommerend aan.

‘Nee, natuurlijk mag dat niet. Wat ik zei, was heel dom, Adrian.’

Tevreden met dat antwoord ging Emma verder met haar yoghurt. Erica keek liefdevol maar ook bezorgd naar haar. Ze had zo snel groot moeten worden. Soms gedroeg ze zich eerder als een moeder dan als een oudere zus tegenover Adrian. Anna leek het niet te merken, maar Erica zag het maar al te goed. Ze wist zelf hoe het was om die rol op veel te jonge leeftijd op je schouders te krijgen.

En nu was het weer zover. Ze was weer moeder voor haar zusje. Terwijl ze al moeder voor Maja was en een soort extramoeder voor Emma en Adrian, in afwachting van het moment waarop Anna uit haar verdoofde toestand zou ontwaken. Erica liet haar blik naar de bovenverdieping glijden, terwijl ze de troep op tafel begon op te ruimen. Maar het was stil. Anna werd maar zelden voor elf uur wakker en Erica liet haar slapen. Ze wist niet wat ze anders kon doen.

‘Ik wil vandaag niet naar de crèche,’ maakte Adrian bekend en hij trok een gezicht dat overduidelijk aangaf: ‘en probeer me maar eens te dwingen, als je kunt.’

‘Je gaat wel naar de crèche, Adrian,’ zei Emma en ze zette haar handen weer in haar zij. Erica onderbrak hen voordat er ruzie ontstond, en terwijl ze probeerde haar acht maanden oude dochter zo goed en zo kwaad als het ging schoon te maken, zei ze: ‘Emma, trek je jas en schoenen aan. Adrian, ik ben vandaag veel te moe om deze discussie

te voeren. Je gaat samen met Emma naar de crèche en daar kan niet over worden onderhandeld.'

Adrian deed zijn mond open om te protesteren, maar iets in de blik van zijn tante zei hem dat hij er deze ochtend waarschijnlijk beter aan deed te gehoorzamen, en met ongebruikelijke volgzzaamheid liep hij naar de gang.

'Goed zo, trek nu je schoenen maar aan.' Erica pakte Adrians gym schoenen, maar hij schudde heftig zijn hoofd.

'Ik kan het niet, je moet me helpen.'

'Dat kun je best, op de crèche trek je ook zelf je schoenen aan.'

'Nee, ik kan het niet. Ik ben klein,' voegde hij er voor de zekerheid aan toe.

Erica zuchtte en zette Maja neer, die al begon te kruipen voordat haar handen en knieën de grond hadden geraakt. Ze was al heel vroeg gaan kruipen en inmiddels was ze een echte meester op dat gebied.

'Maja, blijf hier, meisje,' zei Erica, terwijl ze probeerde Adrians schoenen aan te krijgen. Maja verkoos het dringende verzoek te negeren en ging vrolijk op ontdekkingsreis. Erica voelde hoe het zweet over haar rug en onder haar oksels begon te stromen.

'Ik kan Maja wel halen,' zei Emma gediensstig en toen Erica niet antwoordde, vatte ze dat op als een aansporing. Hijgend kwam ze terug met Maja, die als een onwillig katje in haar armen spartelde. Erica zag dat het gezicht van haar dochter de rode kleur kreeg die gewoonlijk waarschuwde dat er een enorm gebrul op komst was, en ze haastte zich haar uit Emma's armen te pakken. Toen duwde ze de kinderen voor zich uit de deur uit naar de auto. O, wat haatte ze deze ochtenden.

'Hup, de auto in, we hebben haast. We zijn weer laat en jullie weten wat juf Ewa daarvan vindt.'

'Dat vindt ze niet leuk,' zei Emma en ze schudde bezorgd haar hoofd.

'Nee, dat vindt ze inderdaad niet leuk,' zei Erica, terwijl ze Maja vastmaakte in het kinderstoeltje.

'Ik wil voorin zitten,' verklaarde Adrian. Hij kruiste boos zijn armen voor zijn borst en maakte zich klaar voor de strijd. Maar nu was Erica's geduld op.

‘Ga in je stoel zitten,’ brulde ze en ze voelde een zekere voldoening toen ze zag hoe hij bijna in zijn kinderstoel vloog. Emma ging achterin op haar verhoogde kussen in het midden zitten en deed zelf de gordel om. Met enigszins te heftige bewegingen maakte Erica Adrian vast, maar ze stopte toen ze plotseling een kleine kinderhand op haar wang voelde.

‘Ik hou heeeel veel van je,’ zei Adrian en hij deed zijn best zo lief mogelijk te kijken. Onmiskenbaar een poging om haar te paaien, maar het werkte elke keer. Erica voelde hoe haar hart zwol en ze boog zich voorover om hem een dikke zoen te geven.

Voordat ze achteruit de oprit afreed, keek ze met een ongeruste blik naar Anna’s slaapkamerraam. Maar het rolgordijn was nog niet omhooggetrokken.

Jonna legde haar voorhoofd tegen het koele raam van de bus en keek naar het langsglijdende landschap. Ze raakte vervuld van de grote onverschilligheid. Zoals altijd. Ze trok de mouwen van haar trui naar beneden zodat ze haar handen helemaal bedekten. In de loop van de jaren was dat een dwangmatige handeling geworden. Ze vroeg zich af wat ze hier deed. Hoe was ze hier terechtgekomen? Waarom was het zo fascinerend om haar dagelijkse leven te volgen? Jonna begreep het niet. Een beschadigd, vreemd, eenzaam meisje dat zichzelf sneed. Maar misschien was dat juist de reden dat de kijkers op haar waren blijven stemmen toen ze in het *Big Brother*-huis woonde, week na week. Omdat er zoveel andere meisjes als zij in het hele land waren. Meisjes die zich hongerig in haar herkenden, als ze steeds weer werd geconfronteerd met de andere deelnemers, als ze huilend in de badkamer zat en met een scheermesje haar onderarmen kapotsneed, als ze zoveel onmacht en wanhoop uitstraalde dat de anderen bij haar wegliepen alsof ze besmet was met hondsdolheid. Misschien juist daarom.

‘God, wat spannend! Dat we echt nog een keer de kans hebben gekregen!’ Jonna hoorde de ademloze verwachting in Barbies stem, maar weigerde erop te reageren. Alleen haar naam al maakte haar misselijk. Maar de kranten waren er gek op. *Big Brother*-Barbie deed het heel goed op de aanplakbiljetten van de kranten. Maar haar ech-

te naam was Lillemor Persson. Dat had een van de avondkranten ontdekt. Ze hadden ook oude foto's van haar gevonden, uit de tijd dat ze een spichtig, klein, bruinharig meisje met een veel te grote bril was, die in niets leek op de met siliconen volgespoten blonde seksbom van nu. Jonna had hartelijk gelachen toen ze de foto's zag. Ze hadden een exemplaar van de krant in het huis gekregen. Maar Barbie had gehuild. Daarna had ze de krant verbrand.

'Kijk eens wat veel mensen!' Barbie wees opgewonden naar een menigte die op de plek stond waarnaar de bus kennelijk op weg was. 'Snap je wel, Jonna, ze zijn hier allemaal voor ons, voor ons, snap je wel?' Ze kon bijna niet stilzitten en Jonna keek haar minachtend aan. Toen deed ze de oortjes van haar mp3-speler in en sloot haar ogen.

Patrik liep langzaam om de auto heen. Die was van een steile helling gereden en uiteindelijk tegen een boom tot stilstand gekomen. De voorkant was behoorlijk beschadigd, maar verder was de auto intact. Hij had waarschijnlijk niet heel hard gereden.

'De bestuurder lijkt op het stuur te zijn gevallen. Volgens mij is dat de doodsoorzaak,' zei Hanna, die gehurkt bij het voorportier zat.

'Ik vind dat we dat aan de patholoog-anatoom moeten overlaten,' zei Patrik en hij merkte dat zijn stem scherper klonk dan hij had bedoeld. 'Ik bedoel alleen dat...'

'Het geeft niet,' zei Hanna en ze zwaaide afwerend met haar hand. 'Dat was een domme opmerking van mij. Ik zal me in de toekomst beperken tot observeren en geen conclusies trekken – voorlopig in elk geval,' voegde ze eraan toe.

Patrik maakte zijn rondje om de auto af en hurkte naast Hanna neer. Het portier aan de bestuurderskant stond wijd open en het slachtoffer zat er nog, nog steeds in de gordel, maar met het hoofd op het stuur. Er was bloed over het gezicht gestroomd en een deel was op de vloer gedrupt.

Plotseling hoorden ze een van de technici foto's maken van de plaats van het ongeluk.

'Zitten we in de weg?' vroeg Patrik, terwijl hij zich omdraaide.

'Nee hoor, we hebben de meeste foto's die we nodig hebben al ge-

maakt. We wilden het slachtoffer nu rechtop zetten en daar nog een paar foto's van maken. Kan dat? Hebben jullie gezien wat jullie moeten zien?'

'Zijn we zover, Hanna?' vroeg Patrik. Hij deed zijn best zijn collega erbij te betrekken. Het was vast niet eenvoudig om ergens nieuw te beginnen, en hij wilde het haar zo makkelijk mogelijk maken.

'Ja, volgens mij wel.' Patrik en zij kwamen beiden overeind en gingen opzij zodat de technicus erbij kon. Voorzichtig pakte hij het slachtoffer bij de schouders vast en duwde het hoofd tegen de hoofdsteun. Nu zagen ze pas dat het een vrouw was. Door het korte haar en de lange broek hadden ze eerst gedacht dat het een man was, maar uit het gezicht bleek duidelijk dat het slachtoffer een vrouw van een jaar of veertig was.

'Het is Marit,' zei Patrik.

'Marit?' antwoordde Hanna vragend.

'Ze heeft een winkeltje in de Affärsvägen. Ze verkoopt thee, koffie, chocola en dat soort dingen.'

'Heeft ze een gezin?' Hanna's stem klonk een beetje vreemd toen ze dat vroeg en Patrik keek haar snel aan. Maar ze zag er gewoon uit en waarschijnlijk had hij het zich alleen maar verbeeld.

'Ik weet het niet. Dat moeten we uitzoeken.'

De technicus was inmiddels klaar met het nemen van de foto's en trok zich terug. Patrik deed een pas naar voren en Hanna deed hetzelfde.

'Wees voorzichtig en raak niets aan,' zei Patrik automatisch. Voor dat Hanna kon antwoorden, zei hij verontschuldigd: 'Sorry, ik vergeet steeds dat je alleen nieuw bij ons bent, maar niet nieuw bij het korps. Neem het me niet kwalijk.'

'Wees niet zo overgevoelig,' lachte zijn nieuwe collega. 'Ik kan wel wat hebben.'

Patrik begon ook te lachen, opgelucht. Hij had niet beseft dat hij er zo aan gewend was geraakt alleen met mensen te werken die hij goed kende, mensen van wie hij wist wat ze deden. Nieuw bloed was waarschijnlijk best nuttig. En vergeleken met Ernst was alles een verbetering. Dat hij na zijn op zijn zachtst gezegd eigenmachtige optreden van afgelopen herfst was ontslagen, was... werkelijk een zegen!

‘En, wat zie je?’ vroeg Patrik en hij boog zich naar voren, naar Marits gezicht.

‘Ik zie niet zoveel, maar ik ruik des te meer.’ Hanna haalde een paar keer adem door haar neus. ‘Het stinkt gewoon naar alcohol. Ze moet ladderzat zijn geweest toen ze van de weg af raakte.’

‘Ja, daar lijkt het inderdaad op,’ zei Patrik. Hij klonk een beetje nadenkend. Met een bezorgde frons op zijn voorhoofd keek hij in de auto. Daar was niets bijzonders te zien. Een snoeppapiertje op de vloer, een lege plastic colafles, een bladzij die uit een boek leek te zijn gescheurd, en, helemaal voorin op de vloer bij de passagiersplaats, een lege wodkaflles.

‘Dit lijkt niet al te gecompliceerd. Een eenzijdig ongeval met een dronken chauffeur.’ Hanna deed een paar passen naar achteren en leek zich klaar te maken om te vertrekken. De ambulance stond gereed om het lichaam te vervoeren en ze konden niet veel meer doen.

Patrik bekeek het gezicht van het slachtoffer van dichterbij. Zorgvuldig bestudeerde hij de verwondingen in het gezicht. Er was iets wat niet klopte.

‘Mag ik het bloed wegvegen?’ vroeg hij aan een van de technici, die inmiddels bezig was zijn uitrusting in te pakken.

‘Ja hoor, we hebben voldoende foto’s gemaakt. Alsjeblieft, hier heb je een doekje.’ De technicus gaf Patrik een witte lap en Patrik knikte om hem te bedanken. Behoedzaam, teder bijna, veegde hij bloed weg dat uit een wond op het voorhoofd was gestroomd. Haar ogen waren open, en voordat hij verder kon gaan, sloot hij ze voorzichtig met zijn wijsvingers. Onder het bloed bleek het gezicht vol wonden en blauwe plekken te zitten. Ze was met volle kracht tegen het stuur geslagen, aangezien het een vrij oude auto zonder airbag was.

‘Kun je nog een paar foto’s maken?’ vroeg hij aan de man die hem het doekje had gegeven. De technicus knikte en pakte zijn camera. Snel nam hij nog wat foto’s en keek toen vragend naar Patrik.

‘Zo is het goed,’ zei Patrik en hij liep naar Hanna, die er confuus uitzag.

‘Wat heb je gezien?’ vroeg ze.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Patrik eerlijk. ‘Maar er is iets wat... ik weet het niet...’ Hij zwaaide afwerend met zijn hand. ‘Het is vast

niets. Laten we maar teruggaan, dan kunnen de anderen hun werk hier afmaken.’

Ze gingen in de auto zitten en reden naar Tanumshede. De hele terugweg hing er een vreemde stilte in de auto. En in die stilte was er iets wat om Patriks aandacht vroeg. Hij wist alleen niet wat.

Bertil Mellberg voelde zich opmerkelijk licht in zijn hart. Zo voelde hij zich eigenlijk alleen als hij tijd met Simon doorbracht, de zoon van wie hij vijftien jaar lang niet eens had geweten dat hij bestond. Helaas kwam Simon niet zo vaak op bezoek, maar hij kwam in elk geval en ze hadden een soort relatie kunnen opbouwen. Niet uitbundig – aan de buitenkant was er niet veel van te zien – en de relatie leidde een nogal teruggetrokken bestaan. Maar ze bestond wel.

Het moeilijk te verklaren gevoel kwam door iets wat hem afgelopen zaterdag was overkomen. Na maanden zeuren en aandringen van Sten, zijn goede vriend – of liever gezegd, zijn enige vriend, en misschien was hij niet eens meer dan een kennis – had Mellberg erin toegestemd mee te gaan naar een dansavond in een boerenshuur in Munkedal. Hoewel Mellberg zelf vond dat hij redelijk goed kon dansen, was het lang geleden dat hij een dansgelegenheid had bezocht, en dansen in een boerenshuur – dat riekte op de een of andere manier zo naar... folklore en de *hambo*. Maar Sten was een regelmatige bezoeker en had hem er uiteindelijk niet alleen van weten te overtuigen dat er op die dansavonden muziek werd gespeeld die mensen van hun generatie waardeerden, maar ook dat het uitstekende jachtgronden waren. ‘Ze zitten gewoon te wachten om te worden geplukt,’ had Sten gezegd. Mellberg kon niet ontkennen dat dat goed klonk, er waren de afgelopen jaren niet veel vrouwen in zijn leven geweest, en zijn jongeheer kon best wat beweging gebruiken. Maar hij was sceptisch omdat hij wel zo’n vermoeden had van het soort vrouwen dat dergelijke dansavonden bezocht. Wanhopige, oude, lelijke wijven die liever een man met een goed pensioen aan de haak sloegen dan de koffer in doken. Maar als hij iets kon, was het wel trouwlustige vrouwen van zich afhouden, zo had hij geredeneerd, dus uiteindelijk had hij besloten mee te gaan om zijn geluk op de jachtgronden te beproeven. Voor de zekerheid had hij zijn nette pak aangetrokken en

op diverse plekken op zijn lichaam een lekker geurtje gespoten. Sten was bij hem langsgelopen en ze hadden wat gedronken voordat ze vertrokken. Omdat Sten zo slim was geweest een lift te regelen, hoefden ze niet nuchter te blijven. Niet dat Mellberg zich daar normaal gesproken overdreven druk om maakte, maar het zou er niet best uitzien als hij met drank op werd aangehouden. Na het voorval met Ernst hield de leiding hem in de gaten, dus kon hij zich maar beter gedragen. Of in elk geval de indruk wekken dat hij zich goed gedroeg. Wat niet weet, wat niet deert...

Ondanks alle voorbereidingen waren Mellbergs verwachtingen dus niet hooggespannen toen hij de grote zaal binnenstapte, waar al druk werd gedanst. En zijn vooroordelen werden zeker bevestigd. Waar hij ook keek, hij zag alleen maar vrouwen van zijn eigen leeftijd. Op dat punt was hij het helemaal eens met de zanger Ulf Lundell: wie wilde er in godsnaam een gerimpeld, slap lijf van middelbare leeftijd naast zich in bed hebben als er zoveel stevig, mooi en jong vlees rondliep? Al moest Mellberg toegeven dat Lundell op dat front succesvoller was dan hijzelf. Maar dat kwam natuurlijk door al dat popsterengedoe. Verdomd onrechtvaardig!

Hij wilde net een drankje gaan halen, toen iemand hem aansprak. 'Wat een plek. Ik voel me hier oud.'

'Ja, ik ben hier onder protest,' antwoordde Mellberg en hij keek naar de vrouw die naast hem was komen staan.

'Ik ook. Bodil heeft me meegesleept,' zei de vrouw en ze wees naar een vrouw die zich op de dansvloer in het zweet werkte.

'Sten mij,' zei Mellberg en hij wees ook naar de dansvloer.

'Ik ben Rose-Marie,' zei ze en ze stak haar hand uit.

'Bertil,' antwoordde Mellberg.

Op het moment dat zijn hand de hare raakte, veranderde zijn leven. In zijn drieënzestigjarige bestaan had hij voor sommige vrouwen die hij was tegengekomen lust, geilheid en begeerte gevoeld. Maar hij was nog nooit verliefd geweest. Nu overkwam hem dat des te krachtiger. Hij keek haar verwonderd aan. Mellbergs objectieve ik registreerde een vrouw van een jaar of zestig, ongeveer een meter zestig lang, een beetje gezet, met kort haar dat in een pittige rode kleur was geverfd en een vrolijke glimlach. Maar zijn subjectieve ik

zag alleen haar ogen. Die waren blauw en keken hem nieuwsgierig en intens aan. Hij voelde dat hij erin verdronk, zoals het altijd in de slecht geschreven keukenmeidenromans stond.

Daarna was de avond omgevlogen. Ze hadden gedanst en gepraat, hij had drankjes voor haar gehaald en de stoel voor haar aangeschoven. Dingen die absoluut niet tot zijn gewone repertoire hoorden. Maar deze avond was niets gewoon geweest.

Toen ze afscheid hadden genomen, had hij zich ineens onhandig en leeg gevoeld. Hij moest haar gewoon weer zien. En nu zat hij hier. Op maandagochtend op zijn werk en hij voelde zich net een schooljongen. Op zijn bureau lag een briefje waar haar naam op stond met een telefoonnummer eronder.

Hij keek naar het briefje, haalde diep adem en toetste het nummer in.

Ze hadden weer ruzie gemaakt. Voor de zoveelste keer. De ruzies waren veel te vaak ontstaan in een verbale bokswedstrijd. En zoals gewoonlijk hadden ze allebei hun standpunt verdedigd. Kerstin wilde dat ze het zouden vertellen. Marit wilde het nog steeds geheimhouden.

‘Schaam je je voor mij – voor ons?’ had Kerstin geschreeuwd. Marit had zoals gebruikelijk haar blik afgewend en haar niet recht aangekeken. Want dat was precies het probleem. Ze hielden van elkaar, en Marit schaamde zich daarvoor.

Aanvankelijk had Kerstin tegen zichzelf gezegd dat het niet zo belangrijk was. Het belangrijkste was dat ze elkaar hadden gevonden. Dat ze, na allebei een behoorlijke deuk te hebben opgelopen door mensen die hun ziel hadden beschadigd, toch elkaar hadden gevonden. Wat maakte het dan uit welk geslacht de geliefde had? Wat maakte het uit wat andere mensen zeiden en dachten? Maar Marit had het anders gezien. Ze was er niet klaar voor om zich bloot te stellen aan de meningen en vooroordelen van de omgeving en wilde dat alles zou blijven zoals het de afgelopen vier jaar was geweest. Dat ze zouden blijven samenwonen als geliefden, maar naar buiten toe net zouden blijven doen of ze twee vriendinnen waren die vanwege het geld en het gemak een flat deelden.

‘Waarom kan het je zoveel schelen wat de mensen zeggen?’ had Kerstin tijdens de ruzie van gisteravond gezegd. Marit had gehuild, zoals altijd als ze onenigheid hadden. En zoals gebruikelijk had dat Kerstins woede alleen maar vergroot. De tranen waren een soort brandstof voor de woede die zich had opgestapeld achter de muur die hun geheim had geschapen. Ze vond het verschrikkelijk dat ze Marit aan het huilen bracht. Ze vond het verschrikkelijk dat de omgeving en de omstandigheden ertoe leidden dat ze de persoon van wie ze het meest hield, pijn deed.

‘Hoe zou het voor Sofie zijn als het allemaal bekend werd?’

‘Sofie is veel flinker dan je denkt! Je moet haar niet als excuus gebruiken voor je eigen lafheid!’

‘Hoe flink denk je dat een vijftienjarig meisje is dat gepest wordt omdat haar moeder lesbisch is? Snap je niet wat voor hel ze op school zou krijgen? Dat kan ik haar niet aandoen!’ Door het huilen was Marits gezicht verwrongen tot een lelijk masker.

‘Denk je echt dat Sofie het nog niet weet? Denk je echt dat we haar voor de gek houden omdat jij de weken dat ze bij ons is naar de logeerkamer verhuist en wij een toneelstukje opvoeren? Sofie heeft het allang door! En als ik haar was, zou ik me schamen voor een moeder die haar leven in een grote leugen wil leiden zodat “de mensen” niet zullen praten! Dáár zou ik me voor schamen!’ Ondertussen was Kerstin zo hard gaan schreeuwen dat haar stem was gebroken. Marit had haar aangekeken met die gekwetste blik die Kerstin in de loop van de jaren was gaan haten en ze wist uit ervaring wat er zou volgen. En dat klopte, Marit was met een heftige beweging van tafel gegaan en had snikkend haar jas aangetrokken.

‘Ga maar! Dat doe je altijd! Verdwij dan! En deze keer hoef je niet terug te komen!’

Toen de deur achter Marit was dichtgefallen, was Kerstin aan de keukentafel gaan zitten. Ze haalde diep en heftig adem en had het gevoel alsof ze had hardgelopen. Dat had ze in zekere zin misschien ook. Ze had gerend voor het leven dat ze voor hen beiden wenste, maar dat ze door Marits angst niet konden krijgen. Voor het eerst had ze ook gemeend wat ze had gezegd. Iets in haar zei dat ze het binnenkort niet langer aankon.

Maar de volgende ochtend had dat gevoel plaatsgemaakt voor een diepe, verterende ongerustheid. Ze was de hele nacht opgebleven. Ze had gewacht tot de deur open zou gaan, gewacht op de bekende voetstappen op de parketvloer, gewacht tot ze Marit kon vastpakken en troosten en om vergeving kon vragen. Maar Marit was niet thuisgekomen. De autosleutels waren weg, dat had Kerstin 's nachts al gecontroleerd. Waar was ze, verdomme? Was er iets gebeurd? Was ze naar haar ex-man, Sofies vader, gegaan? Of was ze helemaal naar Oslo gereden, naar haar moeder?

Met bevende vingers pakte Kerstin de hoorn van de haak om wat mensen te gaan bellen.

‘Wat denken jullie dat dit voor de toeristenindustrie in de gemeente Tanum gaat betekenen?’ De verslaggever van de *Bohusläningen* had zijn notitieblok en pen in de aanslag om het antwoord te kunnen opschrijven.

‘Heel veel. Gewoon heel veel. Vijf weken lang zal er elke dag een halfuur televisie vanuit Tanumshede worden uitgezonden en tja, een dergelijke marketinggelegenheid heeft deze gemeente volgens mij nog nooit meegemaakt!’ Erling glimlachte welwillend. Voor het oude dorps huis had zich een grote menigte verzameld, die op de bus met deelnemers stond te wachten. Voornamelijk tieners, die bijna niet stil konden staan van de spanning omdat ze hun idolen eindelijk live zouden aanschouwen.

‘Maar kan het niet juist het tegenovergestelde effect krijgen? Ik bedoel, de vorige seizoenen gingen vooral over ruzies, seks en dronkenschap. Dat is toch niet de boodschap die we de toeristen willen geven?’

Erling keek de verslaggever een beetje geïrriteerd aan. Dat mensen altijd zo verdomd negatief moesten zijn! Eerst al in zijn eigen gemeentebestuur en nu vond de plaatselijke pers het nodig om over hetzelfde te zeuren.

‘Ja, maar je kent de uitdrukking “alle publiciteit is goede publiciteit” toch wel? En laten we eerlijk zijn, Tanumshede leidt een nogal kwijnend bestaan – normaal gesproken. *Fucking Tanum* zal daar verandering in brengen.’

‘Dat is natuurlijk wel zo,’ begon de verslaggever, maar hij werd onderbroken door Erling, die zijn geduld begon te verliezen.

‘Ik heb helaas geen tijd om op dit moment nog meer commentaar te geven, ik moet nu onze gasten verwelkomen.’ Hij draaide zich om en liep naar de bus, die net was gearriveerd. De jongeren dromden vol verwachting voor de deur van de bus en wachtten opgewonden tot die open zou gaan. Die aanblik sterkte Erling in zijn mening dat dit precies was wat de regio nodig had. Nu zou Tanumshede op de kaart worden gezet.

Toen de deur van de bus met een zovend geluid openging, stapte er als eerste een man van een jaar of veertig uit. Teleurgestelde blikken van de tieners gaven aan dat hij niet een van de deelnemers was. Erling had nog nooit een realitysoap op televisie gevolgd, dus hij had er geen idee van wie of wat hij moest verwachten.

‘Ik ben Erling W. Larson,’ zei hij terwijl hij zijn hand uitstak en zijn meest innemende glimlach opzette. De camera’s klikten.

‘Fredrik Rehn,’ zei de man en hij nam de uitgestoken hand aan. ‘We hebben elkaar door de telefoon gesproken, ik ben de producent van dit circus.’ Ze glimlachten nu allebei.

‘Hartelijk welkom in Tanumshede. Namens de gemeente wil ik zeggen dat we heel blij en trots zijn met jullie komst en we verheugen ons allemaal op een bijzonder spannend seizoen.’

‘Dank je wel. Ja, we verwachten er veel van. Met twee succesvolle seizoenen achter de rug voelen we ons enorm zeker, we weten dat dit een succesvol format is en we verheugen ons op een goede samenwerking. Maar laten we de jongeren niet langer in spanning houden,’ zei Fredrik en hij liet een brede en enorm witte glimlach aan het verwachtingsvolle publiek zien. ‘Hier komen ze. De deelnemers van *Fucking Tanum*: Barbie uit *Big Brother*, Jonna uit *Big Brother*, Calle uit *Expeditie Robinson*, Tina uit *De bar*, Uffe uit *Expeditie Robinson* en *last but not least*, Mehmet uit *De boerderij*.’

De deelnemers stapten een voor een uit de bus en er brak volledige paniek uit. Schreeuwende mensen wezen en verdrongen zich om de deelnemers aan te raken of om een handtekening te vragen. De cameramannen waren al bezig om alles te filmen. Erling keek tevreden, maar enigszins verbijsterd naar de opgewonden reactie die de komst

van de deelnemers veroorzaakte. Hij vroeg zich af hoe het eigenlijk gesteld was met de jeugd van tegenwoordig. Hoe kon dit groepje snotneuzen en landlopers zo'n hysterie teweegbrengen? Nou ja, dat hoefde hij ook niet te begrijpen – waar het om ging was om zo goed mogelijk gebruik te maken van de aandacht die het programma voor Tanumshede zou genereren. En als het succes eenmaal een feit was en hij eventueel de weldoener van de gemeente zou worden genoemd, dan was dat natuurlijk een prettige bijkomstigheid.

'Oké, het is mooi geweest. Jullie krijgen vaak genoeg de kans de deelnemers te ontmoeten, ze blijven hier tenslotte vijf weken wonen.' Fredrik joeg de mensen weg die zich nog steeds om de bus verdrongen. 'Nu moeten de deelnemers een kans krijgen zich te installeren en wat uit te rusten. Jullie vergeten toch niet de tv volgende week aan te zetten? Maandagavond om zeven uur, dan gaan we los!' Hij stak twee duimen omhoog en vuurde weer een onnatuurlijke glimlach af.

Tegen hun zin trokken de jongeren zich terug, de meeste in de richting van de middelbare school. Een klein groepje leek dit echter een uitstekende gelegenheid te vinden om de lessen van vandaag te laten voor wat ze waren en slenterde naar supermarkt Hedemyrs.

'Dit voorspelt veel goeds,' zei Fredrik en hij sloeg zijn armen om de schouders van Barbie en Jonna. 'En kids, zijn jullie er klaar voor?'

'Absoluut,' antwoordde Barbie en haar ogen straalden. Alle opschudding had haar zoals gebruikelijk een adrenalinekick gegeven en ze stond te trappelen van opwindning.

'En jij, Jonna, hoe voel jij je?'

'Goed,' mompelde ze. 'Maar het zou fijn zijn om nu mijn tas uit te mogen pakken en zo.'

'Dat regelen we, meisje,' zei Fredrik en hij gaf haar een kneepje in haar schouder. 'Het belangrijkste is dat jullie lekker in je vel zitten.' Hij draaide zich om naar Erling. 'Zijn de slaappleatsen geregeld?'

'Jazeker.' Erling wees naar een vrij oud, rood gebouw dat slechts vijftig meter verderop lag. 'Ze mogen in het dorps huis wonen. We hebben er bedden en zo neergezet. Ik denk dat jullie het er naar je zin zullen hebben.'

'*Whatever*, als er maar drank is, dan slaap ik overal.' Dat was

Mehmet en zijn opmerking werd gevolgd door gegiechel en instemmend geknik van de anderen. Gratis drank was een voorwaarde voor hun deelname. Dat en alle gelegenheid tot seks, dat een gevolg was van hun bekendheid.

‘Rustig maar, Mehmet,’ zei Fredrik met een glimlach. ‘Er is een flinke bar met alles wat jullie maar wensen. Natuurlijk ook een paar kratten bier, en als die op zijn, komen er nieuwe. We zorgen altijd goed voor jullie, dat weet je.’ Nu probeerde hij zijn armen om Mehmet’s en Uffes schouders te slaan, maar die glipten handig weg. Ze hadden Fredrik al snel bestempeld als een rasflikker en wilden niet door een homo worden vertroeteld, dat moest hij verdomd goed weten. Maar ze balanceerden op een dun koord, want ze moesten de producent natuurlijk ook te vriend houden, die tip hadden ze van de deelnemers van de eerdere seizoenen gekregen. Fredrik Rehn kon beslissen wie de meeste en wie de minste zendtijd kreeg, en tijd op de buis was het enige dat telde. Of je nu overgaf of op de vloer pieste of je gewoon belachelijk maakte, was volstrekt onbelangrijk.

Van dit alles had Erling geen flauw benul. Hij wist niets van de zware inspanningen in dienst van de smeerlapperij die nodig waren om als realitysoapster in de schijnwerpers te blijven staan. Nee, hij was alleen geïnteresseerd in alle aandacht die Tanum zou krijgen. En hij hoopte natuurlijk dat men zou zeggen dat hij de man was die dat allemaal voor elkaar had gekregen.

Erica had al geluncht toen Anna beneden kwam. Hoewel het al over enen was, zag ze eruit alsof ze geen oog had dichtgedaan. Anna was altijd slank geweest, maar nu was ze zo mager dat Erica zich soms moest inhouden om niet verschrikt naar adem te happen als ze haar zus zag.

‘Hoe laat is het?’ vroeg Anna met licht bevende stem. Ze ging aan de keukentafel zitten en pakte het koffiekopje aan dat Erica haar gaf.

‘Kwart over een.’

‘Da da,’ zei Maja en ze zwaaide enthousiast naar Anna in een poging haar aandacht te trekken. Anna merkte het niet eens.

‘Shit, heb ik tot na enen geslapen? Waarom heb je me niet wakker gemaakt?’ vroeg Anna en ze nam een slokje van de hete koffie.

‘Ik wist niet goed wat ik moest doen. Je lijkt je slaap nodig te hebben,’ zei Erica voorzichtig, terwijl ze zelf ook aan de keukentafel ging zitten.

De relatie tussen Anna en haar werd al heel lang gekenmerkt door het feit dat Erica altijd op haar woorden moest passen, en dat was er na Lucas’ dood niet beter op geworden. Doordat Anna en zij weer onder één dak woonden, vervielen ze in de oude patronen waaraan ze zich beiden hadden willen onttrekken. Erica nam automatisch de vertrouwde moederrol op zich, terwijl Anna heen en weer leek te slingeren tussen de wens om verzorgd te worden en de wens om zich te verzetten. De stemming in huis was al maanden bedrukt, veel dingen bleven onuitgesproken in de lucht hangen en wachtten tot ze geventileerd konden worden. Maar omdat Anna nog steeds in een soort shocktoestand verkeerde waar ze niet uit leek te kunnen komen, liep Erica op eieren, doodsbang om iets verkeerd te doen of te zeggen.

‘De kinderen? Zijn ze naar de crèche?’

‘Ja hoor, het is allemaal heel goed gegaan,’ antwoordde Erica en ze zei expres niets over Adrians gedrag. Anna had tegenwoordig zo weinig geduld met de kinderen. De meeste praktische beslommeringen kwamen op Erica neer, en zodra de kinderen ook maar even ruziemaakten, liep Anna weg en liet ze het aan Erica over. Ze was als een uitgewrongen vaatdoek, krachteloos slofte ze rond op zoek naar wat haar ooit overeind had gehouden. Erica was heel, heel erg bezorgd.

‘Anna, word nu niet boos dat ik het zeg, maar zou je niet met iemand moeten praten? We hebben de naam van een psycholoog gekregen die heel goed moet zijn, en ik denk dat het je goed zou...’

Anna onderbrak haar bruusk. ‘Nee, zeg ik. Dit moet ik zelf oplossen. Het is mijn schuld, ik heb iemand vermoord. Ik kan me niet bij een wildvreemde gaan beklagen, dit moet ik zelf verwerken.’ Ze omklemde het koffiekopje zo hard dat haar knokkels wit werden.

‘Anna, ik weet dat we het hier al duizend keer over hebben gehad, maar ik zeg het je nog een keer: je hebt Lucas niet vermoord, je hebt hem uit zelfverdediging gedood. En je verdedigde niet alleen jezelf, maar ook de kinderen. Daar twijfelde niemand aan, je bent tenslotte

helemaal vrijgesproken. Hij zou jou hebben gedood, Anna, het was jij of Lucas.'

De spieren in Anna's gezicht vertrokken licht toen Erica sprak, en Maja, die de spanning in de lucht voelde, begon in haar kinderstoel te piepen.

'Ik... wil... er... niet... over... praten,' zei Anna verbeterd. 'Ik ga weer even liggen. Haal jij de kinderen?' Ze stond op en liet Erica achter in de keuken.

'Ja, ik haal de kinderen,' zei Erica en ze voelde hoe de tranen achter haar oogleden prikten. Nog even en ze kon er niet meer tegen. Er moest iets gebeuren.

Toen kreeg ze een idee. Ze tilde de hoorn van de haak en toetste een nummer in dat ze uit haar hoofd kende. Het was een poging waard.

Hanna liep meteen naar haar nieuwe kamer en begon zich te installeren. Patrik liep door naar het kleine hok van Martin Molin en klopte voorzichtig op de deur.

'Binnen.'

Patrik stapte de kamer in en ging gewoontegetrouw op de stoel voor Martins bureau zitten. Ze werkten veel samen en brachten veel tijd op elkaars bezoekersstoel door.

'Ik hoorde dat jullie naar een auto-ongeluk zijn geweest. Dodelijke slachtoffers?'

'Ja, de bestuurder. Een eenzijdig ongeval. En ik herkende haar. Het is Marit, ze heeft een winkel in de Affärsvägen.'

'Shit,' zei Martin met een zucht. 'Zo vreselijk onnodig. Was ze uitgeweken voor een ree of zo?'

Patrik aarzelde. 'De technici waren er ook, dus hun verslag zal samen met het sectierapport wel het definitieve antwoord geven. Maar de hele auto stonk naar drank.'

'Shit,' zei Martin voor de tweede keer. 'Met andere woorden, dronken achter het stuur. Al geloof ik niet dat ze daar ooit voor is aangehouden. Het kan zijn dat ze voor het eerst met drank op achter het stuur zat, of ze is er nooit eerder voor gepakt.'

'Ja,' zei Patrik aarzelend. 'Dat zou natuurlijk kunnen.'

‘Maar?’ vroeg Martin voorzichtig, terwijl hij zijn handen achter zijn hoofd vouwde. Zijn rode haar stak af tegen zijn witte handen. ‘Ik hoor aan je stem dat iets je dwars zit. Ik ken je inmiddels goed genoeg om te weten dat er iets niet klopt.’

‘Ach, ik weet het niet,’ zei Patrik. ‘Ik heb niets concreets. Maar er was iets wat... niet klopte, iets waar ik mijn vinger niet goed op kan leggen.’

‘Meestal heb je gelijk als je zoiets voelt,’ zei Martin bezorgd en hij bewoog heen en weer op zijn stoel. ‘Maar misschien is het beter even te wachten tot we weten wat de deskundigen zeggen. Zodra de technici en de patholoog-anatoom ernaar hebben gekeken, weten we meer. Misschien hebben zij een verklaring voor wat jij niet vond kloppen.’

‘Ja, je hebt gelijk,’ zei Patrik en hij krabde nadenkend aan zijn hoofd. ‘Maar... nee, je hebt gelijk, het heeft geen zin om te speculeren voordat we meer weten. Nu moeten we ons richten op wat we kunnen doen. En helaas betekent dat dat we Marits familie op de hoogte moeten brengen. Weet jij of ze een gezin heeft?’

Martin fronste zijn voorhoofd. ‘Ik weet dat ze een tienerdochter heeft, en dat ze een flat deelt met een vriendin. Daar is wat over gefluisterd, maar ik weet niet...’

Patrik slaakte een zucht. ‘We moeten er gewoon maar heen gaan en horen wat ze zegt.’

Een paar minuten later klopten ze op de deur van Marits appartement. Ze hadden in de telefoongids gekeken en gezien dat ze in een flatgebouw woonde dat een paar honderd meter van het politiebureau lag. Zowel Patrik als Martin haalde zwaar adem. Dit was de meest gehate klus van het politievak. Pas toen ze voetstappen achter de deur hoorden, realiseerden ze zich dat het helemaal niet zo vanzelfsprekend was geweest dat er ’s middags iemand thuis zou zijn.

De vrouw die opendeed, wist meteen waar het over ging. Dat zagen Martin en Patrik aan de bleekwitte kleur die op haar gezicht verscheen en de manier waarop haar schouders berustend omlaag zakten.

‘Het gaat over Marit, is het niet? Er is iets gebeurd?’ Haar stem beefde, maar ze stapte opzij om Patrik en Martin binnen te laten.

‘Ja, helaas hebben we slecht nieuws. Marit Kaspersen was betrokken bij een eenzijdig auto-ongeval. Ze is... verongelukt,’ zei Patrik zacht. De vrouw voor hen stond helemaal stil. Alsof ze ter plekke was bevroren en niet in staat was signalen van haar hersenen naar haar spieren te sturen. In plaats daarvan probeerden haar hersenen de informatie te verwerken die ze net had gekregen.

‘Willen jullie koffie?’ zei ze uiteindelijk en ze liep als een robot naar de keuken, zonder op hun antwoord te wachten.

‘Kunnen we iemand bellen?’ vroeg Martin. De vrouw leek in een shock te verkeren. Haar bruine haar was in een praktisch pagekapsel geknipt en ze streek het de hele tijd achter haar oren. Ze was erg slank en had een spijkerbroek en een gebreide trui aan, zo’n typisch Noors geval met een fraai, ingewikkeld patroon en grote, sierlijke zilveren gespen.

Kerstin schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb niemand. Niemand behalve... Marit. En Sofie natuurlijk. Maar zij is bij haar vader.’

‘Sofie – is dat Marits dochter?’ vroeg Patrik en hij schudde ontkennend zijn hoofd toen Kerstin met een vragende blik een pak melk optilde nadat ze drie kopjes koffie had ingeschonken.

‘Ja, ze is vijftien. Deze week is ze bij Ola. Sofie woont de ene week bij Marit en mij en de andere bij Ola in Fjällbacka.’

‘Jullie waren goede vriendinnen, Marit en jij?’ Patrik voelde zich een beetje ongemakkelijk over de manier waarop hij de vraag stelde, maar hij wist niet goed hoe hij het onderwerp moest benaderen. Hij nam een slok koffie terwijl hij op het antwoord wachtte. De koffie was lekker. Sterk, precies zoals hij hem wilde hebben.

Een scheve glimlach van Kerstin liet zien dat ze wist wat hij bedoelde. Haar ogen vulden zich met tranen toen ze zei: ‘Als Sofie hier woonde waren we vriendinnen, maar als ze bij Ola was waren we geliefden. Daar hadden we...’ Haar stem brak en de tranen biggelden over haar wangen. Ze huilde een poosje, maar leverde toen een krachtsinspanning om haar stem weer onder controle te krijgen en ging verder: ‘Daar hadden we gisteravond ruzie over. Voor de honderdste keer. Marit wilde niet uit de kast komen, terwijl ik bijna stikte en er wél uit wilde. Ze zei dat het om Sofie was, maar dat was een drogreden. Het leek alsof ze niet bereid was zich bloot te stellen aan

praatjes en blikken. Ik probeerde haar uit te leggen dat ze daar toch niet aan ontkwam. Er wordt nu ook al gepraat en gekeken. En hoe-wel er aanvankelijk best zou worden geroddeld als we onze relatie bekend zouden maken, ben ik er volledig van overtuigd dat dat na verloop van tijd zou stoppen. Maar Marit durfde dat niet te geloven. Ze had zo lang een heel gewoon leven geleid, met man en kind, een vrijstaand huis en vakanties met de caravan en zo, en dat ze gevoelens voor een vrouw zou kunnen hebben, was iets wat ze heel diep had weggestopt. Maar toen we elkaar leerden kennen, was het alsof alle puzzelstukjes op hun plaats vielen. Zo beschreef ze het in elk geval voor mij. Ze aanvaardde de consequenties, ging weg bij Ola en trok bij mij in. Maar toch durfde ze er niet voor uit te komen. En daar hadden we gisteren ruzie over.’ Kerstin strekte haar hand uit naar een servet en snoot luid haar neus.

‘Hoe laat ging ze weg?’ vroeg Patrik.

‘Een uur of acht. Kwart over, geloof ik. Ik begreep dat er iets was gebeurd. Ze zou nooit de hele nacht wegblijven. Maar je wilt natuurlijk niet meteen de politie bellen. Ik dacht dat ze misschien naar iemand toe was gegaan, of de hele nacht had lopen wandelen, of, nee, ik weet eigenlijk niet wat ik dacht. Toen jullie kwamen, wilde ik net de ziekenhuizen bellen, en als dat niets opleverde, zou ik jullie bellen.’

Ze moest haar neus weer snuiten. Patrik zag hoe verdriet, pijn en zelfverwijt zich in haar vermengden en hij wenste dat hij iets kon zeggen wat in elk geval het zelfverwijt kon wegnemen. In plaats daarvan moest hij het allemaal nog erger maken.

‘We...’ Hij aarzelde, schraapte zijn keel en ging toen verder. ‘We vermoeden dat ze had gedronken toen ze het ongeluk kreeg. Is dat iets waar ze... problemen mee had?’

Hij nam nog een slok koffie en wilde even dat hij heel ergens anders was, ver weg. Niet hier, niet in deze keuken, met deze vragen, en dit verdriet. Kerstin keek hem verbaasd aan.

‘Marit dronk nooit. In elk geval niet zolang ik haar ken, en dat is nu meer dan vier jaar. Ze hield niet van de smaak van alcohol, zei ze, ze dronk zelfs geen cider.’

Patrik keek Martin veelbetekenend aan. Nog een merkwaardig

detail, naast het ongrijpbare dat hij had gevoeld toen hij een paar uur geleden op de plaats van het ongeluk was.

‘Dat weet je heel zeker?’ Het was een domme vraag, ze had hem immers al beantwoord, maar er mochten geen onduidelijkheden bestaan.

‘Ja, absoluut! Ik heb haar nooit, echt nooit zien drinken, geen sterkedrank, geen wijn en ook geen bier, en het idee dat ze met drank op achter het stuur zou gaan zitten... nee, dat klinkt helemaal niet logisch. Ik begrijp niet...’ Kerstin keek verward van Patrik naar Martin. Wat ze zeiden, was volstrekt onzinnig. Marit dronk niet, punt uit.

‘Waar kunnen we haar dochter bereiken? Heb je het adres van Marits ex-man?’ vroeg Martin, terwijl hij zijn notitieboekje en een pen pakte.

‘Hij woont in Kullen, een wijk in Fjällbacka. Het precieze adres heb ik hier.’ Ze pakte een papiertje van het prikbord en gaf dat aan Martin. Ze keek nog steeds verward, en door de vreemde informatie die ze had gekregen waren de tranen even gestopt.

‘Weet je zeker dat we niemand moeten bellen?’ vroeg Patrik toen hij opstond van de tafel.

‘Nee. Ik... ik wil nu het liefst alleen zijn.’

‘Goed. Maar bel me als er iets is.’ Patrik gaf haar zijn visitekaartje. Hij draaide zich om vlak voordat de voordeur achter hem en Martin dichtsloeg. Kerstin zat nog steeds aan de keukentafel. Ze bewoog niet.

‘Annika! Is dat nieuwe wicht al gekomen?’ Mellberg brulde zijn vraag door de gang.

‘Ja!’ schreeuwde Annika terug, zonder de receptie te verlaten.

‘Waar is ze dan?’ ging de luide conversatie van Mellbergs kant verder.

‘Hier,’ antwoordde een vrouwenstem en nog geen tel later verscheen Hanna in de gang.

‘Aha, ja, ja, als je het niet al te druk hebt, wil je misschien even binnenkomen om je voor te stellen,’ zei hij zuur. ‘Het is gebruikelijk dat je je aan je nieuwe chef voorstelt, gewoonlijk is dat het eerste dat je doet op een nieuwe werkplek.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Hanna ernstig en ze liep met uitgestoken hand op Mellberg af. ‘Toen ik hier aankwam, heeft Patrik Hedström me meteen meegenomen en ik ben net terug. Anders was ik natuurlijk meteen naar je toe gekomen. Ja, om te beginnen moet ik zeggen dat ik enorm veel goede dingen over jullie werk hier heb gehoord. Jullie hebben de moordonderzoeken van de afgelopen jaren goed afgehandeld. Er wordt gezegd dat jullie hier een fantastische leiding moeten hebben, aangezien zo’n klein bureau die zaken op zo’n voortreffelijke manier heeft onderzocht.’

Ze pakte zijn hand stevig beet, en Mellberg keek haar wantrouwend aan om te zien of hij enige ironie in haar woorden kon bespeuren. Maar haar blik was ernstig en hij besloot snel haar lof met huid en haar te slikken. Misschien was het helemaal niet zo slecht om hier een vrouw in uniform te krijgen. Ze zag er ook leuk uit. Iets te mager naar zijn smaak, maar niet verkeerd, absoluut niet verkeerd. Na het telefoontje van vanmorgen, met zeer geslaagde afloop, moest hij echter toegeven dat hij niet langer dezelfde opwinding in zijn middenrif voelde bij de aanblik van een aantrekkelijke vrouw. Tot zijn grote verbazing gingen zijn gedachten naar Rose-Maries warme stem en de vreugde waarmee ze ja had gezegd toen hij haar mee uit eten vroeg.

‘We kunnen hier niet in de gang blijven staan,’ zei hij terwijl hij met tegenzin de gedachten aan het aangename telefoongesprek liet. ‘Laten we op mijn kamer verder praten.’

Hanna volgde hem zijn kamer in en ging op de stoel tegenover hem zitten.

‘Zo, je bent dus al met werken begonnen?’

‘Ja, hoofdinspecteur Hedström heeft me meegenomen naar een auto-ongeluk. Een eenzijdig ongeval. Helaas met dodelijke afloop.’

‘Ja, dat gebeurt af en toe.’

‘Op het eerste gezicht denken we dat er drank in het spel is. De bestuurder stonk letterlijk naar alcohol.’

‘Verdomme. Zei Patrik of het iemand was met wie we in dat verband eerder te maken hebben gehad?’

‘Nee, daar leek het niet op. Hij herkende het slachtoffer. Een vrouw die een winkel heeft in de Affärsvägen. Marit, zei hij geloof ik.’

‘Dat is me ook wat...’ zei Mellberg en hij krabde nadenkend door zijn haar, dat als een vogelnestje op de kale plek op zijn hoofd was gedrapeerd. ‘Marit? Wie had dat kunnen denken.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Maar je hoefde je eerste werkdag toch niet meteen naar de naaste familie van het slachtoffer, hoop ik?’

‘Nee,’ zei Hanna en ze keek naar haar schoenen. ‘Patrik en een wat jongere, roodharige man zijn daarheen gegaan.’

‘Dat is Martin Molin,’ zei Mellberg. ‘Heeft Patrik jullie niet aan elkaar voorgesteld?’

‘Nee, dat is hij kennelijk vergeten. Hij had zijn gedachten bij wat ze moesten gaan doen, vermoed ik.’

‘Hm,’ antwoordde Mellberg. Er volgde een lange stilte. Opnieuw schraapte hij zijn keel. ‘Goed dan. Welkom op het politiebureau van Tanumshede. Ik hoop dat het je hier zal bevallen. Heb je trouwens al woonruimte?’

‘Wij, mijn man Lars en ik, huren een huis in de wijk tegenover de kerk. We zijn er vorige week al ingetrokken en we zijn al aardig op streek. Het is gemeubileerd, maar we willen het natuurlijk zo gezellig mogelijk maken.’

‘En je man? Wat doet hij? Heeft hij hier ook een baan gevonden?’

‘Nog niet,’ zei Hanna en ze sloeg haar blik neer. Haar handen bewogen onrustig op haar schoot.

Mellberg snoof inwendig. Aha, ze was met zo’n figuur getrouwd. Een werkloze lummel die zich door zijn vrouw liet onderhouden. Ja, ja, sommige mensen hadden het goed geregeld.

‘Lars is psycholoog,’ zei Hanna, alsof ze hoorde wat Mellberg dacht. ‘Hij zoekt werk, maar in deze omgeving is niet veel vraag naar psychologen. Tot hij een baan vindt, werkt hij aan een boek. Een vakboek. En hij gaat een paar uur per week als psycholoog met de deelnemers van *Fucking Tanum* werken.’

‘O ja?’ zei Mellberg op een toon die aangaf dat hij het niet langer belangrijk vond waar haar man zich mee bezighield.

‘Nogmaals, welkom.’ Hij stond op om aan te geven dat ze kon vertrekken nu de beleefdheden waren afgehandeld.

‘Dank je,’ zei Hanna.

‘Doe de deur achter je dicht,’ zei Mellberg. Heel even meende hij

een geamuseerde glimlach op haar lippen te zien. Maar waarschijnlijk had hij het mis. Ze leek veel respect te hebben voor hem en zijn werk. Dat had ze tenslotte gezegd, min of meer in elk geval, en met zijn grote mensenkennis kon hij echt wel uitmaken of iemand oprecht was of niet. En Hanna was beslist oprecht.

‘Hoe ging het?’ vroeg Annika even later met fluisterende stem in Hanna’s kamer.

‘Best,’ zei Hanna met exact die geamuseerde glimlach waarvan Mellberg dacht dat hij die niet had gezien. ‘Een apart iemand,’ zei ze en ze schudde haar hoofd.

‘Apart. Ja, dat is misschien wel het goede woord,’ zei Annika en ze begon te lachen. ‘Je lijkt hem in elk geval aan te kunnen. Geloof niet alles wat hij zegt, dat is mijn advies. Als hij denkt dat hij je kan koeioneren, is het met je gedaan.’

‘Ik heb wel meer Mellbergs meegemaakt, dus ik weet hoe ik hem moet aanpakken,’ zei Hanna en daar twijfelde Annika niet aan. ‘Vlei hem een beetje, doe alsof je precies doet wat hij zegt, maar doe vervolgens wat je zelf het beste lijkt. Als het resultaat dan positief is, zal hij later doen alsof het allemaal zijn idee was – heb ik gelijk?’

‘Dat is inderdaad precies wat je moet doen om onder Bertil Mellberg te kunnen werken,’ zei Annika en lachend liep ze terug naar haar bureau bij de receptie. Om deze vrouw hoefde ze zich geen zorgen te maken. Haar op de tanden, en echt slim en stoer. Het zou leuk worden om te zien hoe het tussen haar en Mellberg zou gaan.

Dan ruimde met een bedroefd gezicht de kamers van de meisjes op. Zoals gewoonlijk hadden ze hun kamer achtergelaten alsof er een bom was ontploft. Hij wist dat hij hen zelf zou moeten laten opruimen, maar de tijd die ze samen hadden, was zo kostbaar. De meiden kwamen om het weekend bij hem en hij wilde zoveel mogelijk uit die tijd halen, en die niet verspillen aan ruzie en gezeur. Hij wist dat het verkeerd was, hij zou zijn opvoedende verantwoordelijkheid moeten nemen en niet alles aan Pernilla moeten overlaten, maar de weekends gingen zo snel voorbij en ook de jaren leken met een beangstigende snelheid te verstrijken. Belinda was al zestien en bijna volwassen, en

Malin van tien en Lisen van zeven groeiden zo snel dat hij soms het gevoel had het niet te kunnen bijbenen. Drie jaar na de scheiding drukte de schuld nog steeds als een zware steen op zijn borst. Als hij die fatale vergissing niet had begaan, had hij misschien niet de kleren en spullen van zijn dochters hoeven opruimen in een huis waar de geluiden hol weerkaatsten. Misschien was het ook een vergissing geweest om in het huis in Falkeliden te blijven wonen. Pernilla was immers naar Munkedal verhuisd, waar haar familie ook woonde. Maar hij had niet gewild dat de meiden ook het huis kwijtraakten. Dus werkte, spaarde en zwoegde hij, zodat de meisjes zich thuis zouden voelen als ze om de twee weken het weekend bij hem doorbrachten. Maar binnenkort kon het niet langer. De kosten voor het huis werden hem te machtig. Binnen een halfjaar zou hij een besluit moeten nemen. Hij plofte zwaar op Malins bed en legde zijn hoofd in zijn handen.

Het gerinkel van de telefoon wekte hem uit zijn gepieker. Hij strekte zijn hand uit naar de telefoon, die op Malins bed lag.

‘Met Dan (...) Hé, hallo, Erica (...) Het gaat. De meisjes zijn gisteravond weer weggegaan (...) Ja, ik weet het, ze komen over twee weken weer. Maar dat lijkt nog zo ver weg. En, wat heb jij op je hart?’

Hij luisterde aandachtig. De bezorgde rimpel die hij al op zijn voorhoofd had voordat hij de telefoon opnam, werd nog dieper.

‘Is het zo erg? Ja, als ik iets kan doen, wil ik graag helpen.’

Hij luisterde terwijl Erica praatte. Aarzelend zei hij: ‘Ja, dat wil ik wel doen. Absoluut. Als jij denkt dat het helpt (...) Goed, dan kom ik er meteen aan.’

Dan verbrak de verbinding en bleef even zitten, diep nadenkend. Hij wist niet of hij echt iets kon doen, maar als Erica om hulp vroeg, stond hij altijd klaar. Lang geleden waren ze een stel geweest, maar nu waren ze al jaren heel goede vrienden. Zij had hem ook geholpen tijdens de scheiding van Pernilla, en hij zou alles voor haar doen. Ook Patrik was een goede vriend geworden en Dan was een graag geziene gast bij hen thuis.

Hij trok zijn jas en schoenen aan en reed de auto achteruit uit de garage. Het was maar een paar minuten naar Erica's huis.

Ze deed meteen open. ‘Hoi, kom erin,’ zei ze en ze omhelsde hem.